

Τὸ ποδοβολητὸ ποὺ νόμιζες πὼς θὰ γκρέμιζε τὴν πλάση ὅλη μαζὺ μὲ τίς σκάλες, σὰ σταμάτησε τὸ διαδέχτηκε μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ ποὺ ἀγαλμάτωσε ὅλους μπροστὰ στὰ κρεβάτια τους.

Διαβάστηκε ἡ πρώτη Διταγὴ τοῦ Λοχίτη : ἦταν ὁ χαιρετισμὸς ποὺ κλειοῦσε συμ-
δουλές, ὁδηγίες. Ἦταν ἐκεῖνο ποὺ δημιουργήσε τὴν πρώτη ἀτμόσφαιρα τοῦ νέου
χώρου τῆς ζωῆς τους. Τὸ πρόγραμμα τ' ὀριλογιακὸ ποὺ κλειοῦσε, ἔκανε ὅλους νὰ
γυῖωσουν πὼς ζοῦσαν τὸν ἀέρα κάποιων ἄλλων στιγμῶν καὶ τοὺς ἔκανε νὰ σταθοῦν
πὶς σκληροί, πὶς πετρωμένοι ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ἄκουσαν τὸ τραχύ : «προσχήγη!».
Σὰ διαβάστηκε ὁ κατάλογος παραπονήθηκαν μερικοὶ πὼς δὲν ἄκουσαν τὰ ὀνόμα-
τά τους. Ὁ «ἐπιτελής» τοῦ λόχου πρόσθεσε : «νῆρθουν στὸ γραφεῖο». Ἐφυγε βια-
στικά. Οἱ σκοτοῦρες τοῦ γέμιζαν τὸ μυαλό. Ἐκλείσε πίσω του τὴν πόρτα ἐνῶ στὸ
θάλαμο ἄρχιζε ἡ κοινὴ προσευχή.

Ἡ καρβάνια πρόσμενε στὸ ράφι ἀκόμα.

(Συνεχίζεται)

5

ΦΥΛΛΑ — ΦΤΕΡΑ

(«Μέλισσα»)

1

Πίσω ἀπ' τὸ κρῦο ντζάμι τοῦ χρόνου
χθὲς ἦταν καλοκαίρι
σήμερα φθινόπωρο.

2

Ἡ μπαλκονόθουρα ξεχάστηκε ἀνοιχτὴ
στὴ νυχτωδία τῶν βάλτων
μὲ τὸ ξρημο θαθράκι τοῦ καλαμιῶνα.

3

Ὁρολόγιο λευκοῦ καμπαναρίου
μετράει σὲ ἡχους
μονοτονία πόλης.

4

Ποιὸς χτύπησε τὴ θύρα ;
Ἐγὼ τὴν ἀπόφασί μου πῆρα
ἀέρας εἶσαι ἡ μοῖρα.

5

Ὁδεύαμε δίχως τέρμα
ὁ ἴσχιος μου κι' ἐγώ.
Ψέμματα ἢ Κολχίδα ποὺ πᾶς Ἀργώ.

Ἰάσωνα Φίλδης

